

РЕШЕНИЕ

№ 5715

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Димитър Гальов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2694** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Л. С. Л., чрез адв. П., срещу решение от 26.02.2024 г. по адм. д. № 1847/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 137 състав, с което е оставена без уважение жалбата на касатора срещу Заповед за задържане на лице № 225зз-66/20.01.2024 г., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е задържан за срок до 24 часа. В касационната жалба са изложени твърдения за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК. Иска се протоколното решение и заповедта за задържане на лице да бъдат отменени. Претендират се разноси за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът се явява лично и с адв. П., която поддържа жалбата по съображения, изложени в нея и в о.с.з. Претендира разноси за две инстанции.

Ответникът – И. В. И. – полицейски орган в Първо районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи, в съдебно заседание се представлява от юрк. С., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от касатора адвокатски хонорар.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, ХХ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е оставена без уважение подадената жалба срещу Заповед за задържане на лице № 225зз-66/20.01.2024 г., издадена от И. В. И. на длъжност „командир на отделение“ при 01 РУ – СДВР, с която на Л. С. Л. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс (НК) поради управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

От приетата административна преписка се установява, че на 20.01.2024 г., около 10:20 часа, назначени в наряд като П.-230 полицейски служители при 01 РУ – СДВР са спрели за проверка лек автомобил марка „БМВ“, модел „318Г“, ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], площад на Авиацията, движещ се от [улица]към [улица], управляван от Л. С. Л.. Поради факта, че водачът е изглеждал силно притеснен и на зададен му въпрос е заявил, че преди около месец е употребявал наркотични вещества или техни аналози, е поискано съдействие от отдел „Пътна полиция“ – СДВР. След направена проверка с техническо средство D. T. 5000 с фабричен № ARKD – 0049 е констатирано, че Л. е употребил бензодиазепини. Придружен е до ВМА, където е дал кръв за изследване, като е отказал да даде урина. След това е доведен в 01 РУ – СДВР, където са изготвени документите за задържането му. Изложените обстоятелства са отразени в докладна записка от 20.01.2024 г. до началника на 01 РУ – СДВР, изготвена от полицейския служител И. И..

На същата дата е образувано бързо досъдебно производство № 225 ЗМК-128/2024 по описа на 01 РУ СДВР. Веднага в процесуално качество на свидетели са разпитани всички полицейски служители, участвали в проверката на Л. Л., включително и издателят на оспорения акт полицай И. И.. В показанията им по същество са потвърдени фактите, описани в докладната записка.

За да отхвърли жалбата, първоинстанционният съд е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, в производството не са допуснати съществени процесуални нарушения, заповедта е съобразена с разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и с целта на закона.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Заповедта е издадена в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма. В съответствие с чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР, оспореният акт съдържа ясни и достатъчни фактически основания. Заповедта е косвено мотивирана и чрез материалите от преписката, което е допустимо съгласно установената задължителна съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на РБ/.

Разпоредбата на чл.72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат в специални помещения за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1 – 7 ЗМВР, включително. От събраните по

делото доказателства е видно, че в случая задържането е извършено във връзка с наличие на данни за извършване на престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, тъй като на 20.01.2024 г. е установено с надлежно средство – Д. Т. 5000, че Л. Л. е управлявал МПС след употреба на наркотично вещество – бензодиазепини (арг. чл. 1, ал. 1, чл. 3, ал. 1, Приложение № 1, Списък I от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични).

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице. За прилагането на тази ПАМ не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК – Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V отд. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика, не е необходимо тези данни да имат характера на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК. Понятието „данни“ по смисъла на ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ „задържане за срок до 24 часа“ по чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление /Решение № 346 от 09.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5705/2017 г., V отд., Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V отд./.

В процесната заповед административният орган е посочил, че са налице данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК – управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества. Събраните по делото доказателства установяват, че Л. е задържан във връзка с данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК, за което е образувано досъдебно производство № 225 ЗМК-128/2024 по описа на 01 РУ СДВР. С оглед на това са били налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта за задържане като фактическите основания се потвърждават от събраните по делото доказателства и кореспондират с посоченото в акта основание.

Не се споделят твърденията на процесуалния представител на касатора, че задържането не покрива целите на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Наложената на Л. Л. ПАМ по Закона за движението по пътищата преследва други цели и не дерогира необходимостта от задържането му. Прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е с превантивна функция. Чрез задържането се цели да се предотврати възможността конкретното лице да извърши друго престъпление или административно нарушение, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В случая тези цели са спазени.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като

основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност. В случая ограничаването на правата на касатора не е по-значително от необходимото за целта /Решение № 5070 от 24.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3527/2016 г., V отд. ; Решение № 7349 от 13.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3903/2016 г., V отд.; Решение № 13906 от 19.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 11066/2015 г., V отд.; Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V отд. /. Налагането на ПАМ задържане за срок до 24 часа е оправдано с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията.

В съответствие с нормата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът е извършил проверка на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146 АПК. На страните е дадена възможност да ангажират доказателства в подкрепа на направените доводи. В мотивите на решението са обсъдени съображенията и възраженията на страните, като изводите за неоснователност на жалбата са формирани след преценка на приетите доказателства.

Предвид горното, настоящият касационен състав приема, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно изхода на спора и направеното искане за присъждане на разноски от ответника, касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на СДВР сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.02.2024 г. по адм. д. № 1847/2024 г. по описа на СРС, НО, 137 състав.

ОСЪЖДА Л. С. Л. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

4

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.